

© Ministry of Justice of the Czech Republic, [www.justice.cz](http://www.justice.cz). [Translation already published on the official website of the Ministry of Justice of the Czech Republic.]  
Permission to re-publish this translation has been granted by the Ministry of Justice of the Czech Republic for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© Ministerstvo spravedlnosti České republiky, [www.justice.cz](http://www.justice.cz). [Překlad již zveřejněný na oficiální webové stránce Ministerstva spravedlnosti České republiky.] Povolení k opětovnému zveřejnění tohoto překladu bylo uděleno Ministerstvem spravedlnosti České republiky pouze pro účely zařazení do databáze Soudu HUDOC.

**RADA EVROPY**  
**EVROPSKÝ SOUD PRO LIDSKÁ PRÁVA**  
**PÁTÁ SEKCE**  
**VĚC PALŠOVIČ proti ČESKÉ REPUBLICE**

*(stížnost č. 39278/04)*

**ROZSUDEK**

**ŠTRASBURK**

3. února 2011

*Tento rozsudek nabude právní moci za podmínek stanovených v článku 44 odst. 2 Úmluvy. Může být předmětem formálních úprav.*

*Rozsudek je v autentickém francouzském znění publikován na internetových stránkách Evropského soudu pro lidská práva v databázi HUDOC ([www.echr.coe.int](http://www.echr.coe.int)). Pořízený úřední překlad do českého jazyka není autentickým zněním rozsudku.*

**Ve věci Palšovič proti České republice,**

Evropský soud pro lidská práva (pátá sekce), zasedající v senátu ve složení

Peer Lorenzen, *předseda*, Karel Jungwiert,

Mark Villiger,

Mirjana Lazarova Trajkovska,

Zdravka Kalaydjieva,

Ganna Yudkivska,

Angelika Nußberger, *soudci*,

a Claudia Westerdiek, *tajemnice sekce*,

po poradě konané dne 11. ledna 2011,

vynesl tento rozsudek, který byl přijat uvedeného dne:

## ŘÍZENÍ

1. Řízení bylo zahájeno stížností (č. 39278/04) směřující proti České republice, kterou dne 27. října 2004 podal Soudu pan Jaroslav Palšovič („stěžovatel“), občan České republiky, na základě článku 34 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“).

2. Stěžovatele zastupuje pan A. Gerloch, advokát se sídlem v Praze. Českou vládu („vláda“) zastupuje její zmocněnec, pan V. A. Schorm.

3. Stěžovatel především tvrdí, že mu Ústavní soud nezaslal vyjádření Ministerstva obrany, které je citováno v jeho rozhodnutí ze dne 21. dubna 2004, a tím mu upřel možnost na toto vyjádření reagovat.

4. Dne 8. října 2004 se předseda páté sekce rozhodl oznámit vládě námitky stěžovatele založené na článku 6 odst. 1 Úmluvy.

## SKUTKOVÝ STAV

### I. OKOLNOSTI PŘÍPADU

5. Stěžovatel se narodil v roce 1955, bydliště má v Kralovicích.

6. Do 31. října 1992 byl stěžovatel příslušníkem ozbrojených sil jako voják z povolání. Rozhodnutím ze dne 10. února 1993 mu byl přiznán výsluhový příspěvek, který měl pobírat do 22. března 2015.

7. Dne 1. dubna 1995 nabyl účinnosti zákon č. 34/1995 Sb., podle kterého již nebylo možno započítat do doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání výsluhového příspěvku doby, během nichž dotčená osoba vykonávala v rámci Československé armády určité vymezené funkce.<sup>1</sup> V případě stěžovatele tak došlo ke zkrácení doby trvání služebního poměru rozhodné pro přiznání výsluhového příspěvku z 20 na 14 let. Na základě toho dne 1.

---

<sup>1</sup> Nálezem Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 9/95 ze dne 28. února 1996, publikovaným ve Sbírce zákonů pod č. 107/1996 Sb., byl zákon shledán v souladu s ústavním pořádkem České republiky. Při té příležitosti bylo uvedeno, že účelem zákona bylo snížit, či dokonce nepřiznat výsluhový příspěvek těm, kteří podporovali předchozí nedemokratický režim a podíleli se na porušování lidských práv.

září 1995 Vojenský úřad sociálního zabezpečení rozhodl, že stěžovatel již nemá na výsluhový příspěvek nárok, a to s účinností od 1. dubna 1995. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nepodal odvolání, rozhodnutí nabylo právní moci.

8. Dne 1. prosince 1999 nabyt účinnosti nový zákon č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání. Podle § 165 odst. 8 tohoto zákona se vyloučení některých dob, stanovených zákonem č. 34/1995 Sb., z doby konání služby nepoužilo a výsluhový příspěvek se přiznával zpětně (i) „vojákům po skončení služebního poměru, kteří byli na základě dobrovolnosti reatestováni“ (s poznámkou pod čarou odkazující na rozkaz ministra obrany č. 015/90 a usnesení č. 47 branných a bezpečnostních výborů Federálního shromáždění ČSFR ze dne 18. prosince 1990) „a shledání způsobilými konat dále službu“, a (ii) vojákům, jimž služební poměr trval ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona.

9. Stěžovatel podal dne 15. února 2001 žádost o zpětné přiznání výsluhového příspěvku, neboť měl za to, že splňuje podmínky stanovené zákonem č. 221/1999 Sb. Tvrdil, že se podrobil reatestaci podle rozkazu ministra obrany č. 11/90.

10. Dne 17. března 2000 Vojenský úřad sociálního zabezpečení jeho žádost zamítl s odůvodněním, že nesplňuje podmínky stanovené zákonem č. 221/1999 Sb., neboť jednak v okamžiku, kdy reatestace podle rozkazu ministra obrany č. 015/1990 probíhaly, nesloužil u Vojenského obranného zpravodajství (dále jen „VOZ“), a dále proto, že nebyl reatestován podle výše uvedeného rozkazu.

11. Dne 20. dubna 2000 zamítlo Ministerstvo obrany odvolání stěžovatele s tím, že nesplňuje podmínky stanovené zákonem č. 221/1999 Sb., a to jednak proto, že v okamžiku nabytí účinnosti nového zákona jeho služební poměr již podle zákona č. 76/1959 Sb. skončil, a dále z důvodu, že stěžovatel nebyl reatestován podle zákona č. 221/1990 Sb., odkazujícího na rozkaz ministra obrany č. 015/1990, který se týkal pouze vojáků sloužících u vojenské kontrarozvědky a poté u VOZ.

12. Stěžovatel toto rozhodnutí napadl u Nejvyššího správního soudu, který rozsudkem ze dne 25. června 2003 zamítl jeho žalobu z následujících důvodů:

„Podstatou sporu (...) je, zda žalobce splnil podmínky § 165 odst. 8 (...) zákona č. 221/1999 Sb. (...).

[Ustanovení § 165 odst. 8] uvádí pojem „reatestován“ spolu s odkazem na poznámku pod čarou č. 48, v níž se poukazuje na Rozkaz ministra obrany č. 015/1990 a na usnesení (...) FS ČSFR ze dne 18. 12. 1990 č. 47 (...). Jak posuzovat poznámku pod čarou, řešil Ústavní soud ČR mimo jiné ve věcech I. ÚS 277/96, II. ÚS 276/96 [a došel k závěru], že poznámky pod čarou nejsou součástí právního předpisu a jedná se o informaci k výkladu *ratione legis*. (...) Soud proto chápe pojem reatestace podle zákona č. 221/1999 Sb. výlučně ve vazbě na RMO č. 015/1990 ze dne 16. 11. 1990 (...). Jestliže se tedy nelze opírat o obecně závazný právní předpis, jenž by pojem reatestace dříve uváděl, nelze než v duchu zásady *e ratione legis* vztáhnout dobrodinné ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb. právě k odkazu pod čarou, tj. na RMO č. 015/1990 a navazující usnesení (...) FS ČSFR. Jakkoliv tedy mohly být prováděny prověrky obdobné povahy před vydáním tohoto rozkazu Ministerstva obrany či po něm (...), přiznání výsluhového příspěvku zpětně se váže jen na reatestace, jež byly uskutečněny na jeho základě (...). Případná obsahová podobnost s dříve či posléze prováděnými prověrkami či pohovory tak není rozhodující. Skutečnost, že reatestaci dle RMO č. 015/1990 se žalobce nepodrobil, nebyla jím zpochybňována. (...)

13. V rozsudku se dodává:

„Nepodrobil-li se tedy žalobce reatestaci na základě RMO č. 015/1990 a žalovaný zamítl jeho žádost o zpětné přiznání výsluhového příspěvku podle ustanovení § 142 a § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb., zákon porušen nebyl, neboť žalobce nesplnil ani další podmínku stanovenou v cit. § 165 odst. 8 [tohoto zákona] a to trvání služebního poměru ke dni účinnosti tohoto zákona tj. ke dni 1. 12. 1999, neboť jeho služební poměr skončil 31. 12. 1992. (...)

14. Dne 25. září 2003 napadl stěžovatel rozsudek Nejvyššího správního soudu ústavní stížností, v níž kromě jiného namítal porušení článku 6 odst. 1 a článku 14 Úmluvy ve spojení s článkem 1 Protokolu č. 1.

15. Dne 30. října a 4. listopadu 2003 předložily Ministerstvo obrany i Nejvyšší správní soud svá vyjádření. Ministerstvo mimo jiné uvedlo, že ustanovení § 165 odst. 8 bylo do zákona č. 221/1999 Sb. zapracováno na základě poslaneckého návrhu, vedeného snahou chránit rodiny vojáků, kteří byli v roce 1991 během války v Perském zálivu nasazeni v operaci „Pouštní bouře“. Jednalo se tedy o výjimečný případ. Nejvyšší správní soud uvedl, že pojem „reatastace“ vyložil ústavně konformním způsobem. Dále konstatoval, že dle jeho názoru není rozsudek ve věci *Bucheň proti České republice* (č. 36541/97), na který stěžovatel odkazuje, pro daný případ relevantní.

16. Usnesením ze dne 21. dubna 2004 (sp. zn. IV. ÚS 508/03) Ústavní soud po přezkoumání vyjádření účastníků řízení prohlásil ústavní stížnost stěžovatele, aniž by ve věci nařídil jednání, za zjevně neopodstatněnou. Ve shrnutí skutkových okolností případu převzal Ústavní soud vyjádření Ministerstva obrany a Nejvyššího správního soudu k ústavní stížnosti stěžovatele.

17. Nálezem sp. zn. III. ÚS 288/04 ze dne 16. září 2004 Ústavní soud odmítl ústavní stížnost jistého M. S., který se nacházel v obdobné situaci, a poznamenal, že dvě dříve podané analogické ústavní stížnosti, mezi nimiž i stěžovatelova, byly rovněž odmítnuty.<sup>2</sup>

## II. PŘÍSLUŠNÉ VNITROSTÁTNÍ PRÁVO

18. Podstatná část právních ustanovení týkajících se řízení před Ústavním soudem je popsána v rozsudku *Milatová proti České republice* (č. 61811/00, § 39-44, ESLP 2005-V (výňatky)).

## PRÁVNÍ POSOUZENÍ

### I. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 6 ODS. 1 ÚMLUVY

19. Stěžovatel tvrdí, že Ústavní soud odmítl jeho ústavní stížnost, aniž se ve věci konalo ústní jednání, přičemž své rozhodnutí založil mimo jiné na tvrzení Ministerstva obrany, že ustanovení § 165 odst. 8 bylo do zákona č. 221/1999 Sb. zapracováno na základě poslaneckého návrhu, vedeného snahou chránit rodiny vojáků, kteří byli v roce 1991 během války v Perském zálivu nasazeni v operaci „Pouštní bouře“. Toto tvrzení se přitom poprvé objevilo až v tomto stadiu řízení a stěžovatel se k němu nemohl vyjádřit. Dle stěžovatele nebyla speciální úloha kontrarozvědky, která měla odůvodňovat privilegované zacházení s některými vojáky, dříve projednávána. Právní zástupce stěžovatele ve svém dopise ze dne 13. června 2007 upřesnil, že mu vyjádření, která v řízení před Ústavním soudem předložilo Ministerstvo obrany a Nejvyšší správní soud, nebyla zaslána.

20. Stěžovatel se v této souvislosti dovolává článku 6 odst. 1 Úmluvy, který zní:

„Každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě (...) projednána (...) soudem (...), který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích (...).“

<sup>2</sup> Viz podrobněji rozhodnutí ve věci *Slavičinský proti České republice*, č. 10072/05 (rozh.), 20. listopadu 2006.

## A. K přijatelnosti

### 1. K námitce, že se ve věci nekonalo ústní jednání

21. Soud má za to, že v projednávané věci nevystává problém z hlediska nekonání veřejného jednání, a to i přesto, že v řízení před oběma soudy, které ve věci jednaly, ústní jednání zjevně neproběhlo. Na jedné straně i za předpokladu, že správní soud skutečně rozhodl mimo ústní jednání, stěžovatel tuto skutečnost v řízení před Ústavním soudem nezmínil. Na druhé straně, vzhledem k tomu, že se Ústavní soud omezil na přezkum ústavního dosahu projednávané věci, nebylo ústní jednání nutné. Oba soudy se krom toho zabývaly pouze právními otázkami, neboť stěžovatel skutkový stav věci nezpochybnil (*mutatis mutandis*, *Schuler-Zraggen proti Švýcarsku*, rozsudek ze dne 24. června 1993, série A č. 263, § 58).

22. Z výše uvedeného vyplývá, že námitka je zjevně neopodstatněná a je třeba ji podle článku 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy odmítnout.

### 2. K námitce, že neproběhlo kontradiktorní řízení

23. Soud konstatuje, že tato námitka není zjevně neopodstatněná ve smyslu článku 35 odst. 3 písm. a) Úmluvy. Soud dále neshledal žádný jiný důvod nepřijatelnosti této námítky, a prohlašuje ji tedy za přijatelnou.

## B. K odůvodněnosti

### 1. Argumentace stran

24. Vláda má za to, že by nemělo být dodržování zásady kontradiktornosti posuzováno příliš formalistickým způsobem. Ačkoliv je v zásadě třeba ponechat na posouzení účastníka řízení, zda určitý důkaz nebo tvrzení vyžaduje, aby se k němu vyjádřil, nemělo by to Soudu bránit v tom, aby *ex post* zhodnotil, jaký vliv mělo případné porušení této zásady na přijaté rozhodnutí. Krom toho vnitrostátní pravidla řízení před Ústavním soudem soudce zpravodaje nezavazují zasílat vyjádření ostatním účastníkům řízení za všech okolností. Vláda je toho názoru, že judikatura ve věci *Verdú Verdú proti Španělsku* (č. 43432/02, 15. února 2007) umožňuje zajistit lepší rovnováhu mezi respektováním procesních práv účastníků řízení a účinným fungováním soudního systému.

25. Vláda připouští, že Ústavní soud nezaslal stěžovateli ani jeho právnímu zástupci vyjádření Ministerstva obrany. Pokud totiž senát prohlásí ústavní stížnost za zjevně neopodstatněnou, zasílají se vyjádření stěžovateli pouze tehdy, když obsahují nové skutečnosti nebo relevantní argumenty, které nejsou obsaženy ve stížnosti, odůvodnění napadených rozhodnutí či v dalších přílohách. Vláda má za to, že soudce zpravodaj je plně kompetentní k posouzení této otázky tak, aby byla respektována procesní práva účastníků řízení. Stěžovatelé se ostatně mohou seznámit s vyjádřeními ostatních účastníků řízení nahlédnutím do spisu. Stěžovatel však tohoto práva nevyužil.

26. Vláda rovněž tvrdí, že vyjádření Ministerstva obrany sice obsahovalo zmínku o tom, že ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb. bylo do tohoto zákona zapracováno na základě pozměňovacího návrhu, který souvisel s ochranou rodin vojáků, kteří byli nasazeni v operaci „Pouštní bouře“ v roce 1991, nicméně dle soudce zpravodaje se nejednalo o natolik relevantní argument, že by na něj bylo třeba reagovat. Tento závěr potvrdilo rozhodnutí Ústavního soudu, z něhož plyne, že nešlo o skutečnost, která by měla fatální vliv na výsledek

řízení před Ústavním soudem. Podle vlády byl naopak zásadním argumentem výklad pojmu „reatestate“, a nikoliv to, jakým způsobem bylo ustanovení do zákona včleněno.

27. Stěžovatel tvrdí, že speciální úloha kontrarozvědky, která měla odůvodňovat privilegované zacházení s některými vojáky, představovala zásadní argument pro řešení sporu. Dále uvádí, že Ústavní soud potvrdil, že rozdílné zacházení, které mezi různými skupinami vojáků v důsledku výkladu sporného ustanovení vzniklo, není diskriminační, neboť jeho účel chránit rodiny vojáků zasahujících v operaci „Pouštní bouře“ je legitimní. Ústavní soud převzal tvrzení ministerstva, aniž by se vyjádřil k jeho objektivitě, a bez ohledu na to, že stěžovatel ve své ústavní stížnosti a v předcházejících stádiích řízení uvedl, že neexistuje rozumné a vysvětlitelné odůvodnění pro kritérium zvolené zákonodárcem. Vyjádření Ministerstva obrany mu nikdy nebylo sděleno. Ústavní soud převzal argumentaci ministerstva, aniž by mu poskytl možnost ji rozporovat a třebaže byla tato argumentace v řízení použita poprvé. Stěžovatel zpochybňuje jakýkoliv objektivní a rozumný vztah mezi operací „Pouštní bouře“ a zpětným přiznáním výsluhového příspěvku. Dále namítá, že jestliže Ústavní soud zcela převzal argumentaci ministerstva, byla tato argumentace nutně relevantní.

28. Stěžovatel dodává, že se telefonicky informoval na to, v jaké fázi vyřízení se jeho ústavní stížnost nachází, a bylo mu sděleno, že ústavní stížnost nebyla odmítnuta, ale byla zaslána účastníkům řízení, aby se k ní vyjádřili. Následně pak s ohledem na běžnou praxi Ústavního soudu čekal, že mu budou zaslána vyjádření ostatních účastníků řízení, sedm měsíců po podání ústavní stížnosti však bez dalšího obdržel rozhodnutí o odmítnutí ústavní stížnosti pro zjevnou neopodstatněnost.

## 2. Hodnocení Soudu

29. Soud připomíná, že pojem spravedlivého procesu zahrnuje v zásadě právo účastníků řízení, aby byli seznámeni s každým důkazem nebo stanoviskem předloženým soudu a měli možnost se k nim vyjádřit (*Nideröst-Huber proti Švýcarsku*, rozsudek ze dne 18. února 1997, Sbírka 1997-I, § 23; *Milatová a ostatní*, cit. výše, § 59; *Spang proti Švýcarsku*, č. 45228/99, § 32, 11. říjen 2005; *Feliciano Bichão proti Portugalsku*, č. 40225/04, § 36, 20. listopadu 2007; a v nedávné době, *mutatis mutandis*, *Salduz proti Turecku*, [velký senát], č. 36391/02, § 65, ESLP 2008). Soud zdůraznil, že k porušení Úmluvy může dojít i v případě, že újma nevznikla (*Milatová a ostatní*, cit. výše, § 65 a ostatní odkazy). Ve věci *Verdú Verdú* (cit. výše), ve které bylo rozhodnuto až po věci *Milatová a ostatní* a která se týkala skutečnosti, že stěžovateli nebylo předáno vyjádření učiněné na podporu odvolání státního zastupitelství, předložené žalující stranou v řízení před Ústavním soudem a podporující tvrzení státního zástupce v rámci trestního řízení, Soud konstatoval, že dotčené vyjádření učiněné na podporu odvolání státního zastupitelství nemělo vliv na řízení před Ústavním soudem (§ 27).

30. Soud již ve výše citované věci *Milatová a ostatní* (§ 60) upozornil, že podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu soudce zpravodaj zajistí, aby návrh byl neprodleně doručen ostatním účastníkům, případně vedlejším účastníkům řízení s výzvou, aby se k němu písemně vyjádřili; toto ustanovení nicméně nestanoví soudci zpravodaji povinnost předat tato vyjádření dále stěžovateli. Soud rovněž odmítl argument vlády, týkající se možnosti nahlížet do spisu u Ústavního soudu a pořizovat kopie písemných vyjádření, s tím, že tato možnost sama o sobě dostatečným způsobem negarantuje právo stěžovatelů na kontradiktorní řízení. Soud uvedl, že bylo na Ústavním soudu, aby v zájmu spravedlivého řízení uvědomil stěžovatele o tom, že mu byla předložena předmětná vyjádření, a že se k nim mohou písemně vyjádřit, pokud si to přejí, kterýžto požadavek není ve vnitrostátním právu zakotven (§ 61 spolu s odkazem na rozsudek *Göç proti Turecku* [velký senát], č. 36590/97, § 57, ESLP 2002-

V). Soud se domnívá, že tyto závěry jsou relevantní pro projednávanou věc, v níž navíc stěžovatel sám požádal o informaci o stavu řízení.

31. Soud podotýká, že vyjádření Ministerstva obrany a Nejvyššího správního soudu byla předložena v reakci na ústavní stížnost stěžovatele, takže měla přímý vztah k odůvodnění této ústavní stížnosti, tj. k výkladu ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb., na jehož základě nebyl stěžovateli přiznán výsluhový příspěvek. Tato vyjádření představovala odůvodněná stanoviska k opodstatněnosti ústavní stížnosti stěžovatele a zjevně měla za cíl ovlivnit rozhodnutí Ústavního soudu, neboť se v nich navrhovalo, aby byla ústavní stížnost odmítnuta (*a contrario*, *Holub proti České republice* (rozh.), č. 24880/05, 14. prosince 2010). Kromě toho byla ústavní stížnost stěžovatele zřejmě projednávána jako první ze skupiny podobných případů a rozhodnutí o ní mělo sloužit jako podklad pro další rozhodovací činnost Ústavního soudu. Ani stěžovatel, ani jeho právní zástupce tedy nemohli předvídat, jaké argumenty bude Ústavní soud považovat za rozhodující. S ohledem na povahu otázek, o nichž měl Ústavní soud rozhodovat, měl tedy stěžovatel legitimní zájem na tom, aby obdržel alespoň vyjádření ministerstva, aby se k němu mohl vyslovit. Vzhledem k existenci tohoto legitimního zájmu Soud nemusí zjišťovat, zda v důsledku nepředání těchto dokumentů vznikla stěžovateli újma, protože, jak již Soud zmínil (viz § 29 výše), k porušení Úmluvy může dojít i v případě, že újma nevznikla. Z konstantní judikatury Soudu totiž vyplývá, že je na účastníku řízení, aby posoudil, zda je nutné se k dokumentu vyjádřit (*Nideröst-Huber proti Švýcarsku*, cit. výše, § 29). Ústavní soud měl tedy předtím, než ve věci rozhodl, stěžovateli umožnit na písemná vyjádření reagovat. S ohledem na tyto úvahy nepovažuje Soud za nutné zabývat se otázkou, zda a v jaké míře mohlo mít vyjádření Nejvyššího správního soudu vliv na rozhodnutí Ústavního soudu.

32. Způsob, jakým bylo postupováno, tedy stěžovateli neumožnil řádně se účastnit řízení u Ústavního soudu, čímž byl stěžovatel zbaven práva na spravedlivý proces ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy. K porušení tohoto ustanovení tudíž došlo.

## II. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 1 PROTOKOLU Č. 1 VE SPOJENÍ S ČLÁNKEM 14 ÚMLUVY

33. Stěžovatel namítá, že orgány zamítly jeho žádost o přiznání výsluhového příspěvku pobíraného některými jinými bývalými vojáky z povolání na základě restriktivního a chybného výkladu ustanovení § 165 odst. 8 zákona č. 221/1999 Sb.

34. Soud poznamenává, že situace stěžovatele v projednávané věci je obdobná situaci stěžovatele ve věci *Slavičinský proti České republice* (č. 10072/05 (rozh.), 20. listopadu 2006), v níž Soud došel k závěru, že odlišné zacházení je „rozumně a objektivně odůvodněné“ ve smyslu článku 14 Úmluvy. Soud konstatuje, že v projednávané věci stěžovatel neuplatnil žádnou skutečnost nebo argument, který by mohl v daném případě vést k odlišnému závěru.

Z toho vyplývá, že tuto část stížnosti je třeba odmítnout jako zjevně neopodstatněnou podle článku 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy.

## III. K TVRZENÉMU PORUŠENÍ ČLÁNKU 13 ÚMLUVY

35. Stěžovatel bez dalšího upřesnění namítá porušení článku 13 Úmluvy.

36. Vzhledem k tomu, že stěžovatel svou námitku nijak nerozvedl, je ji třeba dle Soudu odmítnout jako zjevně neopodstatněnou podle článku 35 odst. 3 písm. a) a odst. 4 Úmluvy.

#### IV. K POUŽITÍ ČLÁNKU 41 ÚMLUVY

37. Článek 41 Úmluvy zní:

„Jestliže Soud prohlásí, že byla porušena Úmluva nebo její protokoly, a jestliže vnitrostátní právo zúčastněné Vysoké smluvní strany umožňuje jen částečné odstranění důsledků tohoto porušení, Soud přizná v případě potřeby poškozené straně spravedlivé zadostiučinění.“

##### A. Újma

38. Stěžovatel požaduje částku 1 103 010 Kč, tj. 41 995 € jako náhradu majetkové škody, jež odpovídá částce, která by mu byla vyplacena, kdyby pobíral výsluhový příspěvek i nadále po březnu 1995. Rovněž požaduje částku 5000 Kč (190 €) jako náhradu nemajetkové újmy, kterou měl utrpět.

39. Vláda uvádí, že neexistuje žádná příčinná souvislost mezi škodou, kterou měl stěžovatel utrpět, a tvrzeným porušením článku 6 odst. 1 Úmluvy v řízení před Ústavním soudem. S odvoláním na rozsudek ve věci *Milatová a ostatní proti České republice* (cit. výše) má za to, že konstatování porušení Úmluvy by představovalo dostatečné spravedlivé zadostiučinění.

40. Soud se ztotožňuje s názorem vlády, že mezi porušením Úmluvy konstatovaným v projednávané věci a požadavkem stěžovatele na náhradu majetkové škody není příčinná souvislost. Soud navíc nemůže spekulovat o tom, jaký by byl výsledek řízení před Ústavním soudem, pokud by řízení probíhalo v souladu s článkem 6 odst. 1 Úmluvy. Okolnosti projednávaného případu pak Soudu neumožňují vyslovit, že stěžovatel utrpěl ztrátu reálné příležitosti (viz, *mutatis mutandis*, *Milatová a ostatní proti České republice*, cit. výše, § 70).

41. Soud se konečně domnívá, že konstatování porušení Úmluvy postačuje k nápravě případné nemajetkové újmy, která stěžovateli vznikla.

##### B. Náklady řízení

42. Stěžovatel dále požaduje částku ve výši 43 000 Kč (1 637 €) jako náhradu nákladů řízení před Ústavním soudem a před tímto Soudem.

43. Vláda uvádí, že z dokladů předložených stěžovatelem vyplývá, že se na nákladech řízení podílel spolu se Svazem vojáků z povolání. Rovněž poznamenává, že se první tři stěžovatelem předložené faktury týkají řízení před Ústavním soudem, a nebyly tedy vynaloženy s cílem zabránit porušení Úmluvy nebo toto porušení napravit. Čtvrtá faktura se pak týká věci, která byla Soudu předložena panem Slavičinským a prohlášena za nepřijatelnou.

44. Pokud jde o náklady vnitrostátního řízení, zejména pak o náklady spojené s řízením před Ústavním soudem, Soud se ztotožňuje s názorem vlády, podle níž tyto náklady nebyly vynaloženy s cílem zabránit porušení Úmluvy nebo toto porušení napravit. Tento nárok se proto zamítá. Soud pak s ohledem na informace, které má k dispozici, považuje za přiměřené přiznat stěžovateli částku 453 € jako náhradu nákladů řízení před Soudem.



**C. Úrok z prodlení**

45. Soud považuje za vhodné, aby byly úroky z prodlení založeny na úrokové sazbě marginální záůjční facility Evropské centrální banky, zvýšené o tři procentní body.

**Z TĚCHTO DŮVODŮ SOUD JEDNOMYSLNĚ**

1. *prohlašuje* stížnost za přijatelnou, pokud jde o námitku založenou na článku 6 odst. 1 Úmluvy týkající se nedostatku kontradiktornosti řízení, a ve zbytku za nepřijatelnou;
2. *rozhoduje*, že došlo k porušení článku 6 odst. 1 Úmluvy;
3. *rozhoduje*, že závěr o porušení Úmluvy sám o sobě poskytuje dostatečné spravedlivé zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která stěžovateli vznikla;
4. *rozhoduje*,
  - a) že žalovaný stát má stěžovateli zaplatit ve lhůtě tří měsíců ode dne, kdy rozsudek nabude právní moci podle článku 44 odst. 2 Úmluvy, částku 453 € (čtyři sta padesát tři eur), které se převedou na české koruny podle kursu platného ke dni zaplacení, jako náhradu nákladů řízení, a případnou částku daně, kterou by stěžovatel byl povinen zaplatit;
  - b) že od uplynutí výše uvedené lhůty až do zaplacení bude stanovená částka navyšována o prostý úrok se sazbou rovnající se sazbě marginální záůjční facility Evropské centrální banky platné v tomto období, zvýšené o tři procentní body;
5. *zamítá* v ostatním návrh na přiznání spravedlivého zadostiučinění.

Vyhotoveno ve francouzském jazyce a sděleno písemně dne 3. února 2011 v souladu s článkem 77 odst. 2 a 3 jednacího řádu Soudu.

Claudia Westerdiek  
tajemnice

Peer Lorenzen  
předseda